

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6SŽi/10/2013
Identifikačné číslo spisu:	3013200100
Dátum vydania rozhodnutia:	18.06.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Jozef Hargaš
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:3013200100.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu : Združenie podnikateľov Považská Bystrica, o. z., so sídlom Tatranská 295, Považská Bystrica, právne zastúpený JUDr. Máriou Bustinovou, advokátkou, so sídlom Šrobárova 186/9, Trenčianske Teplice, proti žalovanému: Mesto Považská Bystrica, so sídlom Centrum 2/3, Považská Bystrica, IČO: 317 667, právne zastúpený Doc. JUDr. Ľubomírom Fogašom, CSc., advokátom, so sídlom Kýčerského 5, 811 05 Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného číslo : Odd.OP/4508/2012/323/AO2-5 z 4. januára 2013, o odvolaní žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne, č. k. 11S/3/2013-38 z 26. marca 2013, jednohlasne, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Trenčíne, č. k. 11S/3/2013-38 z 26. marca 2013 z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a ďalšie konanie.

Odôvodnenie

Napadnutým uznesením Krajský súd v Trenčíne (ďalej aj „krajský súd“ alebo „súd prvého stupňa“) zastavil podľa § 250d ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) konanie, ktorým sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti v záhlaví uvedeného rozhodnutia, ktorým žalovaný správny orgán v zastúpení primátorom podľa § 19 ods. 2 zákona č. 211/2000 Z. z. o slobodnom prístupe k informáciám a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o slobode informácií) v znení neskorších predpisov (ďalej aj „zákon č. 211/2000 Z. z.“ alebo „zákon o slobode informácií“) na odvolanie Združenia podnikateľov Považská Bystrica (v konaní v postavení žalobcu) proti rozhodnutiu Mestského úradu v Považskej Bystrici číslo : Odd.OP/4508/2012/30373/AO2-5 z 11. decembra 2012 (ďalej aj „prvostupňové správne rozhodnutie“) v bode 2 písm. c) vyhovel predmetnej žiadosti a doplnil informácie prvostupňového správneho rozhodnutia a v bode 5 žiadosti odvolanie zamietol a rozhodnutie Mestského úradu v Považskej Bystrici (ďalej aj „prvostupňový správny orgán“) číslo : Odd.OP/4508/2012/30373/AO2-5 z 11. decembra 2012 potvrdil. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 246c ods. 1, § 146 ods. 2 písm. c) OSP tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania, nakoľko bolo konanie zastavené.

V odôvodnení krajský súd odvolávajúc sa na ustanovenia § 103, § 244 ods. 2 a § 248 písm. d) OSP, §

18 ods. 2, 3 a § 19 ods. 4 zákona o slobode informácií uviedol, že pred začatím konania vo veci samej skúmal, či sú splnené podmienky, za ktorých môže vo veci konať (podmienky konania). V tejto súvislosti konštatoval, že zásadne súdnemu prieskumu podľa piatej časti OSP podliehajú všetky správne rozhodnutia (právomoc súdov je stanovená tzv. generálnou klauzulou), avšak zákon vylúčil preskúmavanie niektorých rozhodnutí tzv. negatívnou enumeráciou [podľa § 248 písm. d) OSP súdy nepreskúmajú rozhodnutia správnych orgánov, ktorých preskúmanie vylučujú osobitné zákony] a mal za to, že zákon o slobode informácií možno považovať vo vzťahu k Občianskemu súdnemu poriadku za osobitný zákon, ktorý v ustanovení § 19 ods. 4 expressis verbis uvádza, že možno preskúmať v súdnom konaní podľa osobitného zákona len rozhodnutia o odmietnutí žiadosti a v poznámke 27 je uvedené podľa § 244 a nasl. OSP dodajúc, že za rozhodnutie o odmietnutí poskytnúť informácie je možné považovať, ak povinná osoba v lehote na vybavenie žiadosti neposkytla informácie či nevydala rozhodnutie a ani nesprístupnila informáciu (§ 18 ods. 3 zákona).

Dôvodil ďalej, že z administratívneho spisu zistil, že žalobca podal dňa 5. júna 2012 žiadosť o informácie, o ktorej rozhodol Mestský úrad Považská Bystrica rozhodnutím číslo : Odd.OP/4508/2012/30373/AO2-5 zo dňa 11. decembra 2012 tak, že k bodom 1,2,3,4 žiadosti sprístupnil informácie a žiadosť v bode 5 postúpil tretej osobe spoločnosti MDS z dôvodu, že požadovanými informáciami - dokladmi nedisponuje v zmysle § 15 ods. 1 zákona. Žalobca nesúhlasiac s vybavením žiadosti v bodoch 2.c a 5 podal včas odvolanie, o ktorom rozhodol žalovaný rozhodnutím číslo : Odd.OP/4508/2012/323/AO2-5 zo dňa 4. januára 2013 tak, že v bode 2.c žiadosti vyhovel a doplnil informácie, ktoré poskytol prvostupňový orgán a odvolanie k bodu 5 zamietol a potvrdil prvostupňové správne rozhodnutie. Majúc za to, že napadnuté rozhodnutie nemožno preskúmať podľa piatej časti OSP, nakoľko zákon o slobode informácií, ako osobitný zákon jeho preskúmanie vylučuje [§ 248 písm. d) OSP, § 19 ods. 4 zákona č. 211/2000 Z. z.] poukázal na to, že napadnutým rozhodnutím požadované informácie v bodoch 1, 2, 3 a 4 žiadosti boli sprístupnené a keďže informácie z bodu 5 žiadosti nemala povinná osoba k dispozícii, postúpila žiadosť v tejto časti osobe, ktorá má požadované informácie. Z uvedeného teda nemožno dospieť k záveru, že povinná osoba - žalovaný neposkytla informácie, nevydala rozhodnutie, nesprístupnila informácie a že vydala rozhodnutie, ktorým odmietla poskytnúť informáciu, čo by zodpovedalo postupu podľa § 18 ods. 3 zákona. Opakujúc, že podľa § 19 ods. 4 zákona o slobode informácií možno preskúmať len rozhodnutie o odmietnutí žiadosti a takéto rozhodnutie žalovaný nevydal a v konaní sa neposudzuje ani tzv. fiktívne rozhodnutie dodajúc, že postúpenie žiadosti v bode 5 inej povinnej osobe nie je odmietnutím žiadosti v zmysle § 15 ods. 1 zákona a v odvolacom konaní bolo zamietnuté len odvolanie žalobcu k tejto časti, dospel k záveru, že je neprípustné preskúmanie napadnutého rozhodnutia a preto konanie postupom podľa § 250d ods. 3 OSP zastavil.

Proti uzneseniu krajského súdu podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca navrhujúc odvolaciemu súdu, aby napadnuté uznesenie podľa § 221 ods. 1 písm. f) OSP resp. § 221 ods. 1 písm. h) OSP zrušil dôvodiac, že postupom súdu sa mu ako účastníkovi konania odňala možnosť konať pred súdom. Zároveň mal za to, že súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil tým, že nedostatočne zistil skutkový stav.

Poukázal na to, že výkladom, ktorý ustanovil pri odôvodnení krajský súd, by nastala patová situácia, keďže akékoľvek rozhodnutie správneho orgánu by sa stalo nepreskúmateľným, pokiaľ by z jeho znenia výslovne nevyplývalo, že sa žiadosť odmieta, resp. by nešlo o prípad „fiktívneho rozhodnutia“. Ako príklad uviedol, že v prípade, že by mestský úrad rozhodol, že vec postúpilo neoprávnene tretej osobe (ktorá s danou vecou ani nemusí mať nič spoločné), žalovaný by sa odvolal, a nadriadený orgán by potvrdil rozhodnutie prvostupňového orgánu, čím by bol celý postup zastavený, rozhodnutie by bolo právoplatné a nepreskúmateľné súdom, hoci by bolo zrejmé, že je v rozpore so zákonom, čo jednoznačne znemožňuje účastníkovi konania ako žiadateľovi domáhať sa svojich práv garantovaných mu ústavou i zákonom č. 211/2000 Z. z., pričom uvedeným postupom by mu bola odňatá možnosť konať pred súdom.

Dôvodil ďalej, že postúpenie žiadosti podľa § 15 ods. 1 zákona č. 211/2000 Z. z. je možné len na povinnú osobu podľa § 2 tohto zákona, pričom súd svoje rozhodnutie len formálne odôvodnil a ani neskúmal ďalšiu zásadnú otázku, ktorou je to, či bolo zo strany Mestského úradu Považská Bystrica ako prvostupňového orgánu, legitímne a správne postúpiť žiadosť spoločnosti MDS, resp. či je MDS v

tomto prípade povinnou osobou.

Rovnako podotkol, že samotné napadnuté rozhodnutie primátora obsahuje v časti poučenia ustanovenie, že „Rozhodnutie možno preskúmať v súdnom konaní“, čím je jasne deklarované jeho oprávnenie predmetnú žalobu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia primátora podať.

Taktiež namietal skutočnosť, ktorá bola predmetom podania žaloby, že napriek skutočnosti, že primátor vo svojom rozhodnutí číslo : Odd.O/4508/2012/323/AO2-5 zo dňa 4. januára 2013 uviedol, že v časti bodu 2 bod c) podanej žiadosti z 5. júna 2012 vyhovuje a informácie dopĺňa, toto stanovisko nie je pravdivé, nakoľko doplnené stanovisko nie je požadovanou informáciou na položenú otázku v žiadosti, a teda primátor informáciu o spôsobe určenia konkrétnej sumy preddavku nesprístupnil, čo bolo jasne deklarované v podanej žalobe. Konkretizoval, že napadnutým rozhodnutím bolo doplnené, že v rozpočte na rok 2012 je plánovaná na preddavky v roku 2012 suma 800.000 EUR, ktorú mesto pravidelne mesačne uhrádza vo výške 1/12, avšak žiadna špecifikácia tejto sumy, teda vecný obsah tejto sumy, nie je uvedený napriek tomu, že v zmysle čl. IV bod 4 a 5 Zmluvy o spolupráci z 27. júna 2006 vyplýva, že mesto musí disponovať jednoznačnou a presnou špecifikáciou určenia výšky konkrétnych preddavkov, ako aj výšky objednaných výkonov, nakoľko táto povinnosť vyplýva priamo zo zmluvy s MDS. V tejto súvislosti poukázal na to, že v rámci odpovede na predmetný bod mestský úrad argumentoval tvrdením, že plánovaná suma, ktorú má Mesto Považská Bystrica uhradiť za rok 2012, je špecifikovaná v nejakom kalkulačnom vzorci, ktorý tvoril prílohu č. 3 napadnutého rozhodnutia, avšak predmetná príloha nie je žiadny kalkulačný vzorec, ale výkaz o nákladoch a tržbách z dopravnej činnosti ako návrh rozpočtu na rok 2012, pričom jeho predkladanie zo strany MDS pre mesto nemá žiadnu oporu v platných právnych predpisoch a ani v zmluve a nie je ani odpoveďou na položenú otázku špecifikovanú v bode č. 2 písm. c) podanej žiadosti z 5. júna 2012, z ktorého dôvodu je zrejmé, že mestský úrad a ani primátor požadovanú informáciu nesprístupnil.

K samotnej vecnej podstate žiadosti o sprístupnenie informácií z 5. júna 2012 v časti bodu 5 uviedol, že povinná osoba musela požadovanými dokladmi disponovať, nakoľko táto povinnosť vyplýva aj zo súčasne platných právnych predpisov, a to zákona č. 56/2012 Z. z. o cestnej doprave, Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady EÚ č. 1370/2007, ako aj platnej zmluvy s MDS, nakoľko práve touto zmluvou, resp. schválením dodatku č. 1 k tejto zmluve dňa 12. októbra 2012, v zmysle ktorého dodatku a jeho príloh (najmä prílohy č. 5) je zrejmé, že Mesto Považská Bystrica stále vychádza z preukazovania predpokladanej straty, ktorá sa v zmysle čl. III bod 1 prílohy č. 5 z 12. októbra 2012 k Zmluve o spolupráci pri zabezpečovaní dopravy a o výkone vo verejnom záujme v mestskej autobusovej doprave na území mesta Považská Bystrica zo dňa 27. júna 2006 preukazuje okrem iného aj prvotnou evidenciou výkonov, nákladov a tržieb dopravcu dodajúc, že preto neobstoí tvrdenie žalovaného, že nemá povinnosť evidovať prvotné doklady preukazujúce náklady dopravcu, a teda ani tvrdenie, že tieto informácie nemá k dispozícii. Rovnako poukázal na fakt, že mesto robí kontrolu prvotných daňových dokladov dopravcu, a to v sídle dopravcu, pričom kontrolu vykonáva útvar hlavného kontrolóra mesta. Taktiež uviedol, že zo zmluvy o spolupráci s MDS čl. III bod 3 a 4 vyplýva, že mesto je oprávnené kontrolovať výšku nákladových položiek a tiež správnosť údajov poskytnutých dopravcom, čo jasne predpokladá oprávnenie prístupu k daňovým dokladom MDS, teda tvrdenie žalovaného, že nemá dispozičný prístup k daňovým dokladom dopravcu rovnako neobstoí. Záverom citoval z odôvodnenia vydaného protestu prokurátora, že „Z administratívneho spisu bolo ďalej zistené, že útvar hlavného kontrolóra vykonáva v Mestskej dopravnej spoločnosti a.s. Považská Bystrica podrobnú dokladovú kontrolu ekonomicky opodstatnených nákladov, ktoré sú uhrádzané z prostriedkov mesta, teda aj náklady ako správna a prevádzková réžia, na základe ktorých sa vypočítavajú ekonomicky opodstatnené náklady. Sprístupňovanie informácií týkajúcich sa výkonu kontroly upravuje ustanovenie § 11 ods. 1 písm. h) zákona o slobode informácií, pričom z citovaného ustanovenia nevyplýva, že by skutočnosť, ktoré sú predmetom kontroly, nemohli byť sprístupnené“. Z uvedeného dôvodu mal za to, že nebol dôvod postupovať žiadosť na vybavenie tretej osobe, a to spoločnosti MDS a rovnako, že žalovaný nemá dôvod na to, aby nesprístupnil požadované informácie.

Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcu, odkazujúc na svoje predchádzajúce vyjadrenie k žalobe, zastal názor, že napadnuté uznesenie je vecne správne, vydané na základe správneho zhodnotenia ako skutkového, tak i právneho stavu veci a mal za to, že ho súd aj náležite odôvodnil. Preto podľa jeho názoru je potrebné ho ako vecne správne potvrdiť.

V pomerne rozsiahlom vyjadrení sa žalovaný podrobne venoval jednotlivým odvolacím námietkam. Z vyjadrenia považoval odvolací súd za potrebné vyzdvihnúť nasledovné :

Odvolávajúc sa na ustanovenie § 19 ods. 4 zákona o slobode informácií uviedol, že rozhodnutie primátora je možné napadnúť len v časti, v ktorej bola žiadosť odmietnutá, avšak na odvolanie žalobcu zo dňa 18. decembra 2012 žiadosti vyhovel a všetky informácie, ktoré mal k dispozícii žalobcovi sprístupnil doplniac, že informácie požadované v bode 5 žiadosti nemohol žalobcovi objektívne sprístupniť, nakoľko v tomto bode požadovanými informáciami nedisponoval a nemal k nim prístup, čo zdôvodnil neskôr. Z tohto dôvodu zastal názor, že žalobca sa tak domáha preskúmania zákonnosti rozhodnutia primátora v rozpore s § 19 ods. 4 zákona o slobode informácií tam, kde nebola jeho žiadosť odmietnutá a preto sa stotožnil s právnym záverom súdu, že žaloba o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia primátora je neprípustná a zastavenie konania súdom bolo teda na mieste. V tejto súvislosti ďalej dôvodil, že z odôvodnenia napadnutého uznesenia jednoznačne vyplýva, že súd svoje právne závery zakladá nielen na forme akou bolo rozhodnuté v rozhodnutí primátora, ale i na materiálnom (skutkovom) obsahu tohto rozhodnutia poukazujúc na to, že z obsahu rozhodnutia primátora je zrejmé, že poskytnutie požadovaných informácií žalobcovi neodmietol, ale informácie sprístupnené prvostupňovým orgánom ešte doplnil o ďalšie informácie a informácie, ktoré nemal k dispozícii objektívne ani nemohol žalobcovi sprístupniť a preto žiadosť v bode 5 postúpil na vybavenie subjektu, ktorý týmito informáciami jednoznačne disponuje, a to spoločnosti MDS, a.s.

Vyjadril sa aj k námietke žalobcu, ktorou sa odvolával na poučenie obsiahnuté v napadnutom rozhodnutí, konkrétne o možnosti jeho preskúmania súdom v tom smere, že poučenie správneho orgánu vo svojom rozhodnutí o jeho preskúmaní súdom (i keby prípade aj nebolo správne), nemôže samo o sebe zakladať prieskumnú právomoc súdu a poukázal na právomoc súdov, ktorej základ vzhliadol v Ústave SR a v platnom OSP (čl. 142 ods. 1 Ústavy SR, § 7 ods. 2 OSP v spojení s § 244 ods. 2 OSP).

Zásadne odmietol tvrdenie žalobcu, že mu nesprístupnil informácie požadované podľa bodu 2 písm. c) žiadosti dôvodiac, že sprístupnená informácia v prvostupňovom rozhodnutí mestského úradu bola ešte doplnená napadnutým rozhodnutím o stanovisko. V tejto súvislosti mal za to, že uviedol špecifikáciu spôsobu výpočtu preddavkov v kalkulačnom vzorci doručenom žalobcovi tak, ako bol dohodnutý s jeho zmluvným partnerom, a teda na základe príslušných ustanovení a príloh platnej Zmluvy o spolupráci pri zabezpečovaní dopravy a o výkone vo verejnom záujme v mestskej autobusovej doprave na území mesta Považská Bystrica zo dňa 27. júna 2006 v znení jej Dodatku č. 1 zo dňa 12. októbra 2012 (ďalej len „Zmluva“) so spoločnosťou MDS, a.s., ktorou sa tento zmluvný vzťah riadi, pričom podrobnosti k preddavkovým plátbám uviedol v predchádzajúcom vyjadrení k žalobe. Uviedol ďalej, že inými informáciami o jednotlivých preddavkoch v zásade nedisponuje doplniac názor, že Mestu dostupná informácia - špecifikácia sumy ako spôsob určenia konkrétnej sumy preddavkov bola k danému bodu žiadosti úplne sprístupnená.

K bodu 5 žiadosti zdôraznil, že žiadne ustanovenie zákona o cestnej doprave č. 56/2012 Z. z., nariadenia Európskeho parlamentu a Rady EÚ č. 1370/2007 a platnej Zmluvy s MDS, a.s. mu neustanovuje povinnosť disponovať vyžiadanými dokladmi (prvotnými daňovými dokladmi - faktúrami), naviac, žiadne konkrétne ustanovenia týchto predpisov a Zmluvy, ktoré by mu ukladali takúto povinnosť žalobca neuvádza ani necituje. Doplnil, že žalobca túto povinnosť v žalobe pôvodne vyvodzoval najmä z vyhlášky č. 151/2003 Z. z. (ďalej len „Výhláška“), ktorá bola zrušená zákonom č. 488/2009 Z. z. s účinnosťou ku dňu 3. decembra 2009 a preto nie je zrušenou Výhláškou už od 3. decembra 2009 jednoznačne viazaný, rovnako ako i spoločnosť MDS, a.s. a na tom nič nemení ani fakt, že odkaz na ňu priamo v Zmluve bol formálne zrušený až neskôr ku dňu 12. októbra 2012 dodatkom č. 1. Naviac považoval za potrebné dodať, že Výhláška ani v čase svojej platnosti vôbec neukladala, že by obec mala držať alebo mať u seba v dispozícii takéto doklady a podľa jeho názoru úplne (právne i prakticky) postačovalo, že mu tieto doklady spoločnosť MDS, a.s. sprístupňovala a sprístupňuje vo svojom sídle za účelom kontroly. V tejto súvislosti poukázal na bod 13 čl. II Zmluvy s MDS, a.s., z ktorého vyplýva, že nemá ani právo ani povinnosť disponovať účtovnými dokladmi - faktúrami tretích subjektov, ale má právo povereným zamestnancom kontrolovať správnosť vykazovaných údajov a zdôraznil právo „nahliadať“ do účtovných záznamov, a to logicky v sídle dopravcu, ktorý má naproti tomu povinnosť mu umožniť kontrolu, sprístupniť všetky informácie a umožniť nahliadanie do účtovných dokladov dodajúc, že ani prokurátorka v podanom proteste prokurátora nespochybnila vykonávanie kontroly práve v sídle spoločnosti MDS, a.s. útvaram hlavného kontrolóra doplniac, že z uvedeného vyplýva, že

prístup k daňovým dokladom má iba pri kontrole povereným pracovníkom v sídle dopravcu, ale tieto doklady fyzicky nedrží a preto ich nemôže žalobcovi sprístupniť.

Z vyššie uvedených dôvodov navrhol odvolaciemu súdu napadnuté uznesenie krajského súdu potvrdiť. Zároveň si uplatnil náhradu trov odvolacieho konania v sume 165,56 eur (§ 11 ods. 4 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. písomné podanie na súd 130,16 eur + 7,81 eur + 20 % DPH).

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP) preskúmal napadnuté uznesenie krajského súdu, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo z dôvodov a v medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 OSP v spojení v § 246c ods. 1 veta prvá OSP) bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá OSP) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu je potrebné priznať úspech.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupu orgánov verejnej správy (§ 244 ods. 1 OSP).

Podľa § 248 písm. d) OSP sudy nepreskúmajú rozhodnutia správnych orgánov, ktorých preskúmanie vylučujú osobitné zákony.

Podľa § 250d ods. 3 OSP súd uznesením konanie zastaví, ak sa žaloba podala oneskorene, ak ju podala neoprávnená osoba, ak smeruje proti rozhodnutiu, ktoré nemôže byť predmetom preskúmavania súdom, ak žalobca neodstránil vady žaloby, ktorých odstránenie súd nariadil a ktoré bránia vecnému vybaveniu žaloby, alebo ak žalobca nie je zastúpený podľa § 250a alebo ak žaloba bola vzatá späť (§ 250h ods. 2). Odvolanie proti uzneseniu je prípustné.

Podľa § 18 ods. 1 zákona č. 211/2000 Z. z. ak povinná osoba poskytne žiadateľovi požadované informácie v rozsahu a spôsobom podľa § 16 v zákonom stanovenej lehote, urobí rozhodnutie zápisom v spise. Proti takému rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

Podľa § 18 ods. 2 zákona č. 211/2000 Z. z. ak povinná osoba žiadosti nevyhoví hoci len sčasti, vydá o tom v zákonom stanovenej lehote písomné rozhodnutie. Rozhodnutie nevydá v prípade, ak žiadosť bola odložená (§ 14 ods. 3).

Podľa § 19 ods. 1 zákona č. 211/2000 Z. z. proti rozhodnutiu povinnej osoby o odmietnutí požadovanej informácie možno podať odvolanie v lehote 15 dní od doručenia rozhodnutia alebo márneho uplynutia lehoty na rozhodnutie o žiadosti podľa § 17. Odvolanie sa podáva povinnej osobe, ktorá rozhodnutie vydala alebo mala vydať.

Podľa § 19 ods. 2 zákona č. 211/2000 Z. z. o odvolaní proti rozhodnutiu povinnej osoby rozhoduje nadriadený povinnej osoby, ktorá vo veci rozhodla alebo mala rozhodnúť. Ak ide o rozhodnutie obecného úradu, o odvolaní rozhoduje starosta obce (primátor). Proti rozhodnutiu ústredného orgánu štátnej správy možno podať rozklad, o ktorom rozhoduje vedúci ústredného orgánu štátnej správy.

Podľa § 19 ods. 4 zákona č. 211/2000 Z. z. rozhodnutie o odmietnutí žiadosti možno preskúmať v súdnom konaní podľa osobitného zákona.

V preskúmvanej veci je prioritne spornou právna otázka, či napadnuté rozhodnutie, ktorým žalovaný čiastočne vyhovel odvolaniu žalobcu, keď svojím rozhodnutím doplnil sprístupnené informácie v bode 2 písm. c) rozhodnutím Mestského úradu v Považskej Bystrici číslo : Odd.OP/4508/2012/30373/AO2-5 zo dňa 11. decembra 2012, ktoré žalobca požadoval sprístupniť na základe žiadosti zo dňa 5. júna 2012, ale zároveň odvolanie Združenia podnikateľov Považská Bystrica (žalobcu) v bode 5 zamietol a prvostupňové správne rozhodnutie v tejto časti potvrdil, je spôsobilým predmetom súdneho prieskumu podľa druhej hlavy piatej časti OSP.

Pri posudzovaní tejto právnej otázky je pre odvolací súd zásadné tvrdenie žalobcu, že žalovaný správny

orgán mu nesprístupnil požadované informácie v rozsahu, v ktorom tieto informácie požadoval sprístupniť.

Ako správne uviedol krajský súd v správnom súdnictve je právo na prístup k súdu vymedzené princípom generálnej klauzuly s negatívnou enumeráciou, z ktorého vyplýva, že súdy v zásade preskúmajú všetky rozhodnutia orgánov verejnej správy okrem tých, ktoré zákon výslovne z prieskumu vylučuje. Uvedené ustanovenie je súčasne dôležitou interpretačnou pomôckou, pretože výnimky z aplikácie ústavy, i keď sú ustanovené zákonom, nie je možné vykladať extenzívne, ale reštriktívne.

Zákon o slobode informácií upravuje dva postupy vybavenia žiadosti o sprístupnenie informácií. Prvý postup, upravený v ustanovení § 18 ods. 1, vychádza z predpokladu, že povinná osoba žiadateľovi sprístupní ním požadované informácie v rozsahu a spôsobom podľa § 16 zákona (informácie sa sprístupňujú najmä ústne, nahliadnutím do spisu vrátane možnosti vyhotoviť si odpis alebo výpis, odkopírovaním informácií na technický nosič dát, sprístupnením kópií predlôh s požadovanými informáciami, telefonicky, faxom, poštou, elektronickou poštou a ak informáciu nemožno sprístupniť spôsobom určeným žiadateľom, dohodne povinná osoba so žiadateľom iný spôsob sprístupnenia informácie), v takomto prípade povinná osoba urobí rozhodnutie v spise a proti takémuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok. Druhý postup, upravený v ustanovení § 18 ods. 2 prichádza do úvahy v prípade, ak povinná osoba žiadosti nevyhoví, hoci len z časti, a v takom prípade vydá o tom v zákonom stanovenej lehote písomné rozhodnutie, resp. pokiaľ povinná osoba v lehote na vybavenie žiadosti neposkytla informácie či nevydala rozhodnutie a ani informáciu nesprístupnila, predpokladá sa, že vydala rozhodnutie, ktorým odmietla poskytnúť informáciu (tzv. fiktívne rozhodnutie). Proti rozhodnutiu povinnej osoby o odmietnutí (hoci len z časti) požadovanej informácie možno podať odvolanie v lehote 15 dní od doručenia rozhodnutia alebo márneho uplynutia lehoty na rozhodnutie o žiadosti podľa § 17 s tým, že odvolanie sa podáva povinnej osobe, ktorá rozhodnutie vydala alebo mala vydať. Odvolací orgán následne postupom podľa § 59 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov [§ 22 ods. 1 zákona o slobode informácií] o odvolaní rozhodne resp. nerozhodne a v takom prípade prichádza do úvahy opäť tzv. fiktívne rozhodnutie.

Je nesporné, že podľa ustanovenia § 19 ods. 4 zákona o slobode informácií rozhodnutie o odmietnutí žiadosti podlieha súdnemu prieskumu. Vychádzajúc z logického výkladu tohto ustanovenia v spojení s ustanovením § 18 ods. 2 citovaného zákona, pod rozhodnutím o odmietnutí žiadosti treba rozumieť aj rozhodnutie o čiastočnom odmietnutí požadovaných informácií.

V danom prípade odvolací orgán v podstate v časti zmenil prvostupňové rozhodnutie, keď v bode 2 písm. c) žiadosti o sprístupnenie informácií z 5. júna 2012 „vyhovel predmetnej žiadosti“, ako uviedol vo výroku svojho rozhodnutia, a doplnil sprístupnené informácie. V bode 5 žiadosti odvolanie zamietol a rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu potvrdil.

Napriek doplneniu informácií však žalobca naďalej tvrdí, že žalovaný požadované informácie v ním žiadanom rozsahu nesprístupnil a túto spornú otázku, predstavujúcu podstatu žaloby, je možné vyriešiť jedine preskúmaním zákonnosti napadnutého rozhodnutia žalovaného podľa druhej hlavy piatej časti OSP.

Pochybil preto súd prvého stupňa keď postupom podľa § 250d ods. 3 OSP zastavil konanie majúci za to, že napadnuté rozhodnutie je vylúčené zo súdneho prieskumu podľa § 248 písm. d) OSP v spojení s ustanovením § 19 ods. 4 zákona o slobode informácií. Týmto postupom súd prvého stupňa jednoznačne odňal žalobcovi možnosť konať pred súdom. V konkrétnom prípade súd prvého stupňa použil extenzívny výklad ustanovenia § 248 písm. d) OSP, ktorý nie je v súlade s Čl.152 ods. 4 v spojení s Čl. 46 ods. 1,2 Ústavy SR.

Z vyššie uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnuté uznesenie krajského súdu podľa § 221 ods. 1 písm. f) a ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP zrušil a vec vrátil

súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Podľa § 226 OSP ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, je súd prvého stupňa viazaný právnym názorom odvolacieho súdu.

Záverom Najvyšší súd Slovenskej republiky považuje za potrebné uviesť, že v súlade s ustanovením § 250 ods. 4 OSP za žalovaného označil Mesto Považská Bystrica, ktoré je v danom konaní pasívne legitimované (pozri napr. rozhodnutie NS SR sp. zn. 8Sžo/6/2010).

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.